

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: nezl. N.H.T.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupené matkou T.T.H. jako zákonnou zástupkyní, a dále *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2016 č. j. MV-31811-4/SO-2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“) zamítla dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále též „správní řád“) odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-2309-18/ZR-2015 ze dne 12. 1. 2016, kterým byla dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. zákona o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“) žalobkyni zrušena platnost povolení k trvalému

pobytu a dle ust. § 77 odst. 3 citovaného zákona jí byla stanovena k vycestování z území České republiky lhůta 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

II. Žaloba

Žalobkyně v žalobě nejprve obecně namítala, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně rovněž uvedla, že správní orgán rovněž opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ust. § 3 správního řádu. Nelze pak také přehlížet, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční je v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a s ust. § 2 odst. 3, 4 správního řádu.

Žalobkyně dále v žalobě uvedla, že správní orgán I. stupně nedostál povinností vyplývajícím ze zásady materiální pravdy a postupoval v rozporu s ust. § 3 a ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán totiž vycházel pouze z jediného zdánlivě relevantního důkazu, a to z cestovního dokladu žalobkyně. Žádný další relevantní důkaz, který by potvrdil či vyvrátil skutečnosti vyplývající z cestovního pasu. Naopak žalobkyně tvrzení správního orgánu vyvrátila. Žalobkyně uvedla, že přechodová razítka v cestovním dokladu jsou neúplná a nejsou průkazná. Dle odůvodnění vychází správní orgán pouze z přechodových razítek vydaných Vietnamskou socialistickou republikou, ale ignoruje razítka vydaná státy Schengenského prostoru. Žalobkyně v žalobě rovněž uvedla, že razítka v cestovním dokladu jsou nekompletní, a to z důvodů na její vůli nezávislých. Správní orgán postupoval nesprávně, když argumentoval, že za stav cestovního dokladu a přechodová razítka je zodpovědná žalobkyně. Správní orgán nevzal v potaz, že některá letiště v rámci Schengenského prostoru razítka pravidelně nevydávají, a zároveň nezohlednil, že žalobkyni je teprve 10 let.

Žalobkyně namítla, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s odvolací námitkou směřující proti nedostatečnému zjištění skutkového stavu věci. Žalovaná opírá svůj závěr o dostatečně zjištěném skutkovém stavu pouze o přechodová razítka v pase žalobkyně. Žalobkyně nesouhlasí s výkladem žalované, dle kterého údaje uvedené v pase požívají presumpce správnosti, neboť jde o veřejnou listinu. Cestovní pas je jistě veřejnou listinou a je zřejmé, že presumpce správnosti tedy požívají údaje, které v cestovním pase byly již v době jeho vydání, jako jsou jméno a příjmení držitele pasu, název orgánu, který pas vydal, platnost cestovního pasu apod. Nelze však přijmout výklad žalované, že je třeba na jakýkoli údaj později vepsaný či označený v takovém cestovním pase pohlížet též jako na veřejnou listinu.

Žalobkyně dále uvedla, že nesouhlasí s žalovanou, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní je v daném případě na straně účastníka řízení. Řízení o zrušení trvalého pobytu je řízením vedeným z moci úřední, které je ovládáno mj. zásadou vyšetřovací a za objasnění skutkového stavu nade všechnu pochybnost ve smyslu § 3 a 50 odst. 3 správního řádu nese odpovědnost v zásadě správní orgán rozhodující v prvním stupni. Pokud v případě řízení zahajovaném z moci úřední cizinci není prokázán důvod pro zrušení pobytu v míře požadované § 3 a 50 odst. 3 správního řádu, je třeba rozhodnout v pochybnostech ve prospěch

cizince a řízení o zrušení pobytu zastavit. Dle žalobce nelze tuto důkazní povinnost správního orgánu I. stupně přenášet na cizince. Žalobkyně rovněž uvedla, že správní orgán nezjistil stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti a vydal tak nesprávné a nezákonné rozhodnutí.

Žalobkyně dále namítala, že dopady rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života žalobkyně, jsou nepřiměřené. Žalobkyně se domnívá, že požadavek přiměřenosti rozhodnutí nelze redukovat pouze na ty případy, kdy je takovýto požadavek explicitně stanoven u každého jednotlivého důvodu pro rušení pobytového oprávnění. Takovýto restriktivní výklad v neprospěch jednotlivce, který zaujala žalovaná a správní orgán I. stupně, je třeba rázně odmítnout. Požadavek přiměřenosti rozhodnutí vyplývá z nadzákonných právních norem, jednak z mezinárodních smluv o lidských právech, kupříkladu lze uvést čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, či čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Napadená rozhodnutí jsou tak v příkrém rozporu s těmito normami a tedy i s mezinárodními závazky České republiky. Pominout nelze též čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, s nímž jsou rovněž napadené rozhodnutí žalované a správního orgánu I. stupně v rozporu. Žalobkyně je přesvědčena, že se žalovaná se vznesenými námitkami co do nepřiměřenosti a rozporu rozhodnutí s mezinárodními závazky ČR v žádném případě dostatečně nevypořádala a zatížila tak své rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Žalobkyně dále namítá, že se žalovaná naprosto nedostatečně vypořádala v rámci odvolání s judikaturou zmíněnou v odvolání, když toliko jednou větou bez dalšího konstatovala, že tato judikatura není relevantní, neboť se týká úplně jiných situací. Takovéto odůvodnění nevypořádání se s citovanou judikaturou je naprosto nepřezkoumatelné a zakládá jednoznačné úvahy o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

V návaznosti na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení. Žalobkyně též žádá o přiznání náhrady nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 20. 6. 2016 uvedla, že žalobní námitky jsou obdobné jako námitky odvolací, a v podrobnostech odkázala na odůvodnění správních rozhodnutí. K námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci žalovaná uvedla, že skutkový stav věci byl v daném případě zjištěn zcela dostatečně. Nelze si nevšimnout, že právní zástupce žalobkyně staví svoji argumentaci pouze na tvrzení, že přechodová razítka v cestovním dokladu žalobkyně jsou neúplná, neprůkazná či nesprávná. Právní zástupce žalobkyně však po celou dobu správního řízení, nikterak nezpochybňoval závěr o nepřítomnosti žalobkyně na území států Evropské unie, resp. žádným způsobem neprokazoval, že žalobkyně se na území států Evropské unie zdržovala. Žalovaná již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatovala, že přítomnost žalobkyně v České republice mohla být snadno doložena, např. potvrzením o studiu, doložením letenek apod. Žádné takové důkazy však nebyly ze strany právního zástupce žalobkyně doloženy či navrženy. Údaje uvedené v cestovním dokladu žalobkyně, který je veřejnou listinou, podléhají

presumpci správnosti. Správní orgány tak byly oprávněny z těchto údajů vycházet. Žalovaná v tomto směru pro úplnost odkazuje na nedávný rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2016 č. j. 57A 40/2015 - 61.

K námitce neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaná uvedla, že tato povinnost při postupu dle ustanovení § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců z dikce této právní normy nevyplývá. V daném případě se nejedná o opomenutí zákonodárce, neboť při jiných rušeních povolení k trvalému pobytu, tedy dle ustanovení § 77 odst. 2 a ustanovení § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je tato povinnost zákonodárcem výslovně zmíněna. Žalobkyně má možnost požádat si o jiný, nižší pobytový status (např. dle ustanovení § 42a zákona o pobytu cizinců). Žalovaná si je vědoma, že nelze plně předjímat výsledek správního řízení o žádosti žalobkyně o jiné pobytové oprávnění, avšak je zcela zjevné, že vzhledem ke konkrétní situaci žalobkyně (nezletilé dítě) je vysoce pravděpodobné, že toto pobytové oprávnění bez problémů získá. Ve skutečnosti, že žalobkyně nyní může získat pouze nižší druh pobytového oprávnění, pro ni již ne tolik výhodný, nelze spatřovat nepřiměřený zásah do jejího soukromého či rodinného života.

Žalovaná závěrem navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV.

Jednání před krajským soudem

Projednání žaloby před krajským soudem proběhlo v nepřítomnosti žalované strany, která svou nepřítomnost písemně omluvila. V průběhu jednání před krajským soudem zástupce žalobkyně setrval na písemném vyhotovení žaloby.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobce dovolával a dále ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Žalobu shledal zdejší soud nedůvodnou.

Krajský soud při posuzování důvodnosti žaloby vycházel z právně významných skutečností vyplývajících ze správního spisu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně měla na území České republiky od 15. 8. 2007 povolen trvalý pobyt. Součástí správního spisu je podnět na zahájení zrušení trvalého pobytu ze dne 30. 10. 2014. Z této listiny mimo jiné vyplývá, že dne 29. 10. 2014 byl sepsán s matkou žalobkyně protokol o výsledku, kterým

bylo prokázáno, že žalobkyně pobývala na území Vietnamské socialistické republiky nepřetržitě mimo jiné v době od 3. 5. 2013 do 7. 6. 2014, tedy více jak 12 měsíců. Na základě tohoto podnětu bylo zahájeno správní řízení ve věci žalobkyně. Součástí spisu je rovněž samotný protokol o výsledku matky žalobkyně ze dne 29. 10. 2014, který byl pořízen rovněž jako podklad pro správní řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu matky žalobkyně. Při výsledku matka žalobkyně mimo jiné potvrdila, že v rámci svého povoleného pobytu platného od 16. 8. 2009 do 15. 8. 2014 pobývala na území Vietnamské socialistické republiky v době minimálně od 10. 11. 2011 do 22. 4. 2012, od 1. 9. 2012 do 5. 3. 2013, od 3. 5. 2013 do 7. 6. 2014, od 15. 6. 2014 do 26. 6. 2014 a od 31. 7. 2014 do 15. 8. 2014. Matka žalobkyně dále uvedla, že její děti (tedy žalobkyně a její sourozenec) žijí ve Vietnamu a chodí tam do školky. Matka žalobkyně dále uvedla, že obě děti přiletěly do České republiky pouze 7. 6. 2014 a 27. 6. 2014 a následně odletěly zpět do Vietnamu. Při následující cestě matky žalobkyně zpět do České republiky děti zůstaly ve Vietnamu, kde bydlí u prarodičů. Matka žalobkyně dále uvedla, že zatím neví, zda se děti (žalobkyně a její sourozenec) do České republiky někdy vrátí, to rozhodne manžel. Dále je ve správním spise založeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 20. 11. 2014 č. j. OAM-31965-20/DP-2014, kterým bylo rozhodnuto tak, že se platnost povolení k dlouhodobému pobytu matce žalobkyně dle ust. § 44a odst. 4 v návaznosti na ust. § 46a odst. 2 písm. i) zákona o pobytu cizinců neprodlužuje, jelikož neplní účel pobytu, pro který ji byl pobyt povolen. Součástí správního spisu je dále oznámení o zahájení správního řízení ze dne 12. 8. 2015 č. j. OAM-2309-3/ZR-2015. Žalobkyně byla předvoláním ze dne 21. 9. 2015 předvolána k výsledku a téhož dne byl o předvolání vyrozuměn i otec žalobkyně. Při výsledku otec žalobkyně odmítl vypovídat. Následně prostřednictvím zmocněného zástupce zaslala žalobkyně dne 24. 10. 2015 vyjádření. Spolu s tímto podáním byla správnímu orgánu zaslána kopie cestovního dokladu žalobkyně obsahující přechodová razítka. V cestovním dokladu jsou tato přechodová razítka: vstupní razítko Vietnamu ze dne 10. 11. 2011, výstupní razítko Vietnamu ze dne 4. 6. 2012, vstupní razítko Vietnamu ze dne 15. 6. 2014, výstupní razítko z Vietnamu ze dne 26. 6. 2014, vstupní razítko Vietnamu ze dne 31. 7. 2014, výstupní razítko z Vietnamu ze dne 20. 12. 2014, vstupní razítko České republiky ze dne 27. 6. 2014, vstupní razítko Vietnamu ze dne 18. 8. 2012, výstupní razítko Vietnamu ze dne 7. 6. 2014, vstupní razítko Vietnamu ze dne 12. 1. 2015, výstupní razítko Vietnamu ze dne 30. 5. 2015 a vstupní razítko Vietnamu ze dne 24. 8. 2015. Z přechodových razítek je patrné, že žalobkyně v letech 2012 až 2014 pobývala mimo území Evropské unie více jak 12 měsíců, což vyplývá konkrétně ze vstupního razítka Vietnamu ze dne 18. 8. 2012 a výstupního razítka Vietnamu ze dne 7. 6. 2014.

Správní orgán I. stupně vydal následně dne 12. 1. 2016 pod č. j. OAM-2309-18/ZR-2015 rozhodnutí, kterým dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušil platnost povolení k trvalému pobytu a dle ust. § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky. Své rozhodnutí správní orgán I. stupně odůvodnil především tím, že žalobkyně pobývala mimo území Evropské unie v době od 18. 8. 2012 do 7. 6. 2014, tedy více než 12 měsíců, což dovodil primárně z výsledku matky žalobkyně a z přechodových razítek obsažených v cestovním dokladu žalobkyně. Proti rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím zástupce odvolání, ve kterém uplatnila obdobné námitky jako v žalobě. O odvolání rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 5. 4. 2016 č. j. MV-31811-4/SO-2016, které následně žalobkyně napadla žalobou, o níž soud nyní rozhoduje. Žalovaná se

v napadeném rozhodnutí plně ztotožnila se skutkovými a právními závěry tak, jak je provedl správní orgán I. stupně.

O jednotlivých námitkách žalobkyně usoudil soud následovně. Žalobkyně v první řadě namítala nesprávnost údajů - přechodových razítek v cestovním pasu a rovněž polemizovala s tzv. presumcí správnosti údajů v cestovních dokladech. K tomu soud uvádí, že v otázce výkladu presumpce správnosti údajů uvedených v cestovních dokladech, zastává stále stejný názor, který již vyjádřil zdejší soud například v řízení vedeném pod sp. zn. 57 A 40/2015. K výše uvedené problematice se rovněž vyjádřil již Nejvyšší správní soud, který ve svém rozhodnutí ze dne 3. 2. 2016 č. j. 1 Azs 240/2015-35 uvedl, že: „*Cestovní pas je veřejnou listinou (srov. § 108 odst. 1 a § 109 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Charakter veřejné listiny vymezuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v § 53 odst. 3. Tyto listiny „potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li prokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.“ Dle čl. 10 odst. 1 nařízení ES č. 562/2006 ze dne 15. 3. 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících příhraniční pobyt osob (Schengenský hraniční kodex): „cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí se při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka“. Právě vstupní či výstupní razítko má tedy charakter potvrzení, jehož pravdivost se, vzhledem k tomu, že je otištěno v cestovním pasu jakožto veřejné listině, presumuje.“ Ze shora uvedeného vyplývá, že cestovní doklad předložený cizincem a rovněž přechodová razítka v něm uvedená jsou veřejnou listinou, u které platí presumpce správnosti. Krajský soud se s názorem Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje. Soud při posuzování správnosti přechodových razítek v cestovním pase žalobkyně vycházel z charakteru veřejné listiny, jak je upraven v ust. § 53 odst. 3 správního řádu, dle kterého platí, že: „listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li prokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.“ Dále soud vycházel z nařízení ES č. 562/2006 ze dne 15. 3. 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících příhraniční pobyt osob (dále jen „kodex“). V čl. 10 odst. 1 kodexu je uvedeno: „Cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí se při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka.“ Je tedy patrné, že právě vstupní či výstupní razítko má charakter potvrzení, jehož pravdivost se, vzhledem k tomu, že je otištěno v cestovním pasu jakožto veřejné listině, presumuje. Čl. 11 odst. 1 kodexu dále konstruuje právní domněnku, dle které „není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě.“ Podle čl. 11 odst. 2 kodexu je „tuto domněnku možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoliv způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se krátkodobého pobytu dodržel.“ Ve světle shora uvedeného soud konstatuje, že správní orgány nepochybily, pokud při zjišťování stavu věci vycházely z přechodových razítek uvedených v cestovním dokladu žalobkyně. Žalobkyně, ani její matka jakožto zákonná zástupkyně, neuvedla ani nepředložila ve smyslu citovaného čl. 11 odst. 2 kodexu žádné skutečnosti ani důkazy o tom, že podmínky týkající se povolení k pobytu na území České republiky dodržela (tedy, že mimo území nepobývala déle než 12 měsíců). Z výpovědi matky žalobkyně naopak vyplývá, že se žalobkyně dlouhodobě zdržuje mimo území České republiky resp. Schengenského prostoru, konkrétně ve Vietnamské socialistické republice, kde rovněž navštěvovala školu. Námitku*

žalobkyně ohledně přechodových razítek obsažených v cestovním dokladu pokládá soud za nedůvodnou.

Žalobkyně dále namítala, že správní orgány nezjistily stav věci tak, jak předpokládá ust. § 3 správního řádu. Správní orgány v dané věci vycházely z ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení platí, že: „*Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.*“ Správní orgány tak zjišťovaly, zda žalobkyně pobývala mimo území České republiky resp. mimo území států Evropské unie déle než 12 měsíců. Správní orgány při svém rozhodování vycházely především z přechodových razítek obsažených v cestovním pasu žalobkyně a dále z výpovědi matky žalobkyně, paní T.T.H. Jak již bylo uvedeno výše, u přechodových razítek v cestovním dokladu jakožto veřejné listiny je presumována jejich správnost a lze tudíž z těchto informací vycházet při posuzování, zda cizinec plní podmínky uděleného povolení k pobytu. Správní orgány rovněž vycházely z výpovědi matky žalobkyně, o které byl sepsán protokol dne 29. 10. 2014 založený ve správním spisu, a z kterého rovněž vyplývá, že žalobkyně pobývala mimo území České republiky více než 12 měsíců. Stav věci byl tak v daném případě zjištěn v dostatečném rozsahu tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, jelikož přechodová razítka a výsledky výslechu matky žalobkyně tvoří v daném případě spolehlivé podklady pro vydání rozhodnutí ve věci. Tuto námitku žalobce tak soud pokládá rovněž za nedůvodnou.

Soud nepovažuje za důvodnou ani námitku žalobce, kterou namítal nezákonné přenesení důkazního břemene na žalobkyni, přestože se jedná o řízení z moci úřední. Žalobkyně vycházela z ust. § 50 odst. 3 správního řádu, dle kterého je správní orgán mimo jiné povinen v řízení zahájeném z moci úřední i bez návrhu zjistit všechny okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. V rámci správního řízení zahájeného z moci úřední tíží důkazní břemeno, jak správně žalobce uvedl, správní orgán. Toto pravidlo však nelze vynucovat bezvýjimečně a bez návaznosti na okolnosti daného případu. Ve vztahu k právě projednávané věci a jejím specifickým je nutné konstatovat, že správní orgány nemají a z logiky věci ani nemohou mít dostupné všechny informace o žalobkyni než ty, které určitým způsobem vyplývají z úředních dokumentů a záznamů (v daném případě z cestovního dokladu a z protokolů o výslechu). V daném případě tak zůstává celá řada skutečností, které se vztahují k osobnosti žalobkyni resp. její zákonné zástupkyni a které mohou být prakticky známé a dostupné pouze jí. Není tak v moci správních orgánů, aby vyvinuly k získání těchto skutečností, které mohou být známé jen žalobkyni samotné, aktivitu. Pokud žalobkyně se závěry správních orgánů nesouhlasila, měla povinnost toto tvrdit a následně své tvrzení doložit. Této možnosti však nebylo ze strany žalobkyně náležitě využito.

Žalobkyně dále namítala, že se správní orgány nezabývaly přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, přestože jim tato povinnost vyplývá z mezinárodních právních předpisů. Ve věci žalobkyně bylo aplikováno ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V případě rozhodování o zrušení platnosti trvalého pobytu podle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o

pobytu cizinců tento zákon výslovně nepředpokládá, že by měla být posuzována přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Zákonodárce povinnost posuzovat tuto rovinu věci do ust. § 77 odst. 1 citovaného zákona nezakotvil. Oproti tomu ve vztahu k rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ji zákonodárce zakotvil a v případě rušení povolení trvalého pobytu dle tohoto ustanovení je posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života vyžadováno. Povinnost posuzovat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců nelze vyvozovat ani na základě mezinárodních právních norem, konkrétně z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“), jak tvrdí žalobkyně, dle něhož má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Danou problematikou se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017 č. j. 9 Azs 288/2016-30. V citovaném rozhodnutí uvedl: *„Před nepřijatelně tvrdými dopady dané ustanovení cizince chrání prostřednictvím toho, že nepřetržitá nepřítomnost cizince na území členských států Evropské unie delší než 12 měsíců není důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu tehdy, je-li nepřítomnost odůvodněna závažnými důvody. Správní orgán je tak v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu povinen umožnit cizinci sdělit, jaké důvody jej vedly k nepřítomnosti na území členských států Evropské unie, a v případě sdělení těchto důvodů prověřit, zda nespadají pod neurčitý právní pojem „závažné důvody“, jehož obsah zákon přibližuje demonstrativním výčtem. ... Zákonodárce prostřednictvím § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nastavil podmínky pro povolení k trvalému pobytu tak, že k zachování platnosti daného povolení je nutno jej ve stanoveném rozsahu využívat. Jde o legitimní požadavek, k němuž mohl zákonodárce sáhnout. S ohledem na délku 12 měsíců nepřetržité nepřítomnosti, značně široké území v podobě území členských států Evropské unie, vůči němuž je nepřítomnost posuzována, a korektivu v podobě závažných důvodů pro nepřítomnost na tomto území lze konstatovat, že podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nejsou pojaty natolik přísně, aby bylo nutné je doplňovat o zkoumání přiměřenosti dle § 174a daného zákona. Zcela jistě se mohl zákonodárce rozhodnout do zákona vložit požadavek na zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života. K tomuto kroku však u daného ustanovení nepřistoupil. Zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle zmíněného ustanovení do soukromého a rodinného není nezbytné ani z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy. Na základě § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je možno platnost povolení k trvalému pobytu zrušit jen v případě faktického nevyužívání takového povolení nepřetržitě po dobu 12 měsíců, a to v situaci, kdy návratu na území členských států Evropské unie cizinci nebrání závažné důvody. Jde tak o postup samotného cizince, který se rozhodl, že se po dobu přesahující 12 měsíců dobrovolně zřekne osobního kontaktu s osobami na tomto území. Jak již bylo uvedeno v bodě 0 shora, samotný § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců má v sobě nastaveny takové podmínky pro svou aplikaci, které brání nepřijatelně tvrdým dopadům na cizince; jde o podmínky, které současně garantují dodržení čl. 8 odst. 1 Úmluvy. Nejvyšší správní soud může shrnout, že správní orgány nemají při rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců povinnost prověřit přiměřenost dopadů svého rozhodnutí na základě § 174a daného zákona. Ani čl. 8 odst. 1 Úmluvy nevyžaduje posuzování podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nad rámec kritérií zmíněných v daném zákonném ustanovení. Správní orgán má však povinnost*

zkoumat všechny podmínky zmíněné v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. i existenci či neexistenci závažných důvodů k nepřítomnosti cizince na území členských států Evropské unie, k čemuž musí poskytnout možnost cizinci uvést tvrzení.“ S citovaným názorem Nejvyššího správního soudu se krajský soud plně ztotožňuje, přičemž shora uvedené závěry lze aplikovat rovněž na nyní posuzovanou věc. Vzhledem ke skutečnosti, že ze zákona o pobytu cizinců ani z jiného právního předpisu nevyplývá povinnost při postupu dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince v rozsahu stanoveném v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, není ani tato žalobní výtka shledána důvodnou.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

VI. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovaný správní orgán však náklady řízení nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 22. března 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková